

ЗИМА ВЪ СЕЛО

Снѣгъ затрупалъ низки стрѣхи,
Отъ комини димъ се вие,
Дворищата опустѣли,
Подъ стрѣхи се Врабчо крие.

Надъ плѣвници, надъ градини
Врани виятъ се и грачатъ;
На мегдана снѣжна мечка
Палави деца прескачатъ.

П. Керемидчиевъ

КОКИЧЕТО

(Легенда)

Тиха и пълна съ омая нощъ. Звездитѣ радостно премигваха на небето. Едно ангелче летѣше изъ небесната ширь, спущаше се отъ звезда на звезда и откъсваше по едно цвѣтенце. Спусна се то и на земята, откъсна едно цвѣте и се изгуби всрѣдъ звездитѣ. Цвѣтията на земята видѣха, че ангелчето откъсна едно цвѣте, но не можаха да разбератъ кое цвѣте откъсна то и почнаха да се питатъ кой ли е оня щастливецъ, когото ангелчето отнесе въ рая.

— Разбира се, роза! — продума розовиятъ храстъ.

— По-скоро бѣла лилия! — забеляза лилията.

— О, не! Навѣрно резеда е откъснало ангелчето заради нѣжния ѝ аромат! — прошепна резедата.

— А азъ ви казвамъ, сестрички, че нищо друго не е откъснало ангелчето, освенъ царска хризантема, — гордо заяви хризантемата.

Дори маргаритката, скромната маргаритка, и тя си мечтаеше, че тъкмо тя е била щастлива да бѣде отнесена въ рая и тихичко заяви, че ангелчето ще е откъснало само маргаритка.